

Het leven vóór de brandweer

De terugblik op het leven en het leven bij de brandweer, beginnende bij het begin. Komende uit een Amsterdamse Volkswijk en komende van de ambachtsschool, zoals de meeste collega's bij de brandweer en dus met hetzelfde sop overgoten.

Gebeurtenissen en anekdotes, geen heldendaden, geen grote branden geblust, maar wel gevuld met brandweerbloed. Veel voordeel genoten, maar ook teleurstelling gehad tijdens het werk bij de brandweer. Die volkswijk was overigens de diamantbuurt, ook wel "kouwe aardappel buurt" genoemd.

Ik werd geboren in Nijkerk, jazeker tussen de zwarte kousen, maar mijn vader heeft mij bezworen dat ik in Amsterdam gemaakt ben en wel op dolle dinsdag, want zij dachten dat de bevrijding op handen was. Helaas stond er nog een hongerwinter voor de deur en moesten mijn ouders onderduiken. Vandaar dat ik geboren ben in Nijkerk en wel op 12 juni 1945.

Toen ik vijf jaar oud was kreeg ik een zusje dat ernstig geestelijk en lichamelijk gehandicapt was. Vanaf dat moment werd het gezinsleven altijd door Betty bepaald en moest je altijd op je tenen lopen. Op m'n achtste verjaardag kreeg ik een accordeon en die kostte nogal wat in 1953. Mijn vader moest er een krantenwijk voor nemen; in die zin ben ik zeker nooit iets te kort gekomen.

Mijn vader werkte bij de gemeentelijke centrale voorzieningsdienst en die bevoorraadde alle gemeentelijke diensten, dus ook de brandweer waar ik op jonge leeftijd met hem al over de vloer kwam.

Op Koninginnedag kreeg m'n vader altijd kaartjes voor de open dag demonstratie op de binnenplaats van kazerne Willem; het opstijgen aan de ladders, het springen enz. en een brandje in het klimhuis. De autospuit rukte aan de voorzijde uit en kwam via de achterpoort binnenrijden. In het klimhuis stond een als vrouw verklede brandweerman om hulp te schreeuwen om vervolgens gered te worden. Dit alles onder het toezien van burgemeester d'Ailly en de commandant, die in een stoel op het dak van de kantine "ereloge" zaten.

Mijn moeder was veel met Betty onderweg naar dokters, dus ik moest mezelf vermaken; ik had een "traploper" (een sleutel die op alle sloten paste)

Voor mijn verjaardag kreeg ik het jongensboek "Vlammen in de Nacht" van Pieter Nierop (uitgeverij Kluitman), dat zich op de kazerne W afspeelde en ontzettend herkenbaar was. In het trappenhuis thuis werd de hele act opstijgen in haken nagespeeld met vriendjes. Op de zolder stond een grote kist, dat was de brandweerbwagen en ik had zelfs een helm. Bij het ter plaatse komen sprongen we van de kist. Mijn vriendje sprong met zijn kanus tegen de stalen hanenbalk, de bult op zijn kop had de omvang van een helm en werd behandeld met "boter er op".

Inmiddels leerde ik accordeon spelen en ging naar de ambachtsschool. Ik was te jong, je moest twaalf jaar en acht maanden zijn; dus een jaar extra lagere school. Het werd metaal bewerken (bankwerker) en ik zat met latere

collega's in de klas; Ben Boumans, Jaap Kouwenberg en René IJpenburg. Met vijftien jaar behaalde ik het diploma en ging werken bij het G.E.B aan de Hoogte Kadijk als gasmeterhersteller. Tegelijkertijd ging ik ook twee jaar lang vier avonden per week naar de avondschool voor elektrotechniek. Daar leerde ik de wet van Ohm en die was dat je van tante moest afblijven. Tussen de middag gingen wij even de Dappermarkt op voor een gebakken bokkumpie.

Zo ook het personeel van Werkspoor en daar liep een grietje tussen, waarvan ik de spreekwoordelijke vlinders kreeg. Ze liep mank als gevolg van polio, maar had een smoeltje om op te vreten, maar ik had het lef toen nog niet. Inmiddels schnabbelde ik met mijn bandje en moest spelen bij ontspanningsvereniging Flevo op de Zeeburgerdijk. Daar bleek zij te dansen en toen was het nu of nooit. Tot haar overlijden ben ik 51 jaar getrouwd geweest met Willy.

Bij de G.E.B. was er geen kijk op de buitendienst, daarom solliciteerde ik naar de baan van schrijfmachine-monteur op het stadhuis, waar ook alle typmachines van alle andere gemeentelijke diensten in onderhoud waren. Daar kwam ik in de buitendienst terecht en kwam bij alle diensten over de vloer, ook bij de brandweer. Het was best een leuke baan en lekker de straat op. Tussen de bedrijven door moest ik ook nog 21 maanden in dienst; ik werd daar telexhersteller. Paraat gelegerd in Naarden.

We trouwden op 15 december 1965. Mijn vader regelde het hele gebeuren tot in de puntjes, maar minder was natuurlijk het inwonen, het lot waar de meest jonge stellen in die tijd mee te maken kregen. In Naarden wist ik wel voor elkaar te krijgen dat ik thuis kon slapen en het werd alsof ik naar mijn werk ging. In '65/'66 ging ik met de band spelen voor de dansclub van de brandweer, bij Dolf van Loenen. Hij zei altijd: "ik probeer die brandweerlui hun poten recht te zetten". En dat gebeurde dus ook, boven in de Lepelstraat. Het orgel van 80 kilo liet ik op mijn rug zetten en met een mannetje voor en achter liep ik dat ding dat smalle en steile trappetje op. In '68 speelde we al voor de reünisten in de Heineken koelbak en voor A.B.S.V. speelden we eveneens, maar dan in het Wibauthuis. In 1969 vroeg Dolf aan mijn vader of hij zijn baan kon overnemen, maar die had op zijn leeftijd daar geen trek meer in, waarna ik werd gevraagd. Ik zei gretig ja, maar ik moest normaal solliciteren; er was een gemeentelijke circulaire en voor het gesprek kwam ik bij Emiel Frackers terecht. Een voordeeltje, hij kende mij al van toen hij nog bij personeelszaken in de Roeterstraat zat. Ik was verheugd aangenomen bij de Brandweer te zijn.

Het leven bij de brandweer.

Per 1 januari 1970 kon ik aan de slag. Aan de hand van Dolf van Loenen ging ik de kantine op W in en dat was meteen gieren, want we werden meteen voor Hans van Z en ouwe Nol uit gemaakt, de in die periode opgepakte moordenaars waar de kranten bol van stonden, dat was humor! Tijdsbeeld; de kantinebaas schreef nog met lei en griffel, de communicatie verliep met morseseinen, dagorders en mededelingen werden gestencild en met de portefeuille per ordonnans rondgebracht. Al snel had ik mijn plekkie gevonden. De administrateur G.H.J. Kok, zo ongeveer de onderdirecteur, was mijn baas. Voor de meeste mensen een kreng, maar voor mij was hij poeslief. Ik werd voor hem de schakel tussen de staf en de uitrukdienst, ik stond alleen meer aan de laatste genoemde kant maar probeerde wel altijd het evenwicht te bewaken/bewaren. Hij gebruikte mij ook wel, maar soms vond ik dat niet zo erg want ik werd vaak door hem er op uit gestuurd. Zo'n klusje was het incasseren van het circusgeld, dat werd contant afgerekend, voor bewaking en de circuskist met watervoerende armaturen en dat deden die lui niet van harte. Er moest enige 'druk' op staan en hij stuurde mij in uniform daar op af en ik liep met enige duizenden gulden over straat, iets dat nu ondenkbaar is.

Dolf deed ook dat soort klusjes en die dacht ook: "prima dan ben ik de straat op." Overigens was Dolf hoofdbrandwacht derde sectie B-ploeg, maar koos voor de baan van foerier in de dagdienst vanwege zijn vrouw die invalide was. Zo kon hij beter voor haar zorgen. Destijds was er voor hem een actie onder korpsleden gehouden, waarvan hij een busje kon kopen om haar liggend te kunnen vervoeren. Hij was een sociale man en maakte eenieder lid van S.V.G.A. en van W.I.K., wat hij ook aan mij overdroeg, ik moest m'n best doen om in zijn voetsporen te treden. De aanstelling per 1 jan. 1970 hadden Willy en ik gevierd. Met als gevolg of zo je wilt als beloning, was zij zwanger, met nadruk op zij! Tegenwoordig zijn 'ze' samen zwanger (gelul). Dat kunstje kon ik dus ook maar helaas de baby, een blond meisje, werd bijna voldragen dood geboren. Teleurstelling en verdriet alom, thuis wieg, kastjes enz. buiten het zicht opgeborgen; het feestje was over.

De brandweer was sterk aan het uitbreiden, door de arbeidstijdsverkortung. Geen blikkies van 6 maar van 12 en zelfs 24 man werden de trend en daar had ik het behoorlijk druk mee. Ook de uitbreiding van het kledingpakket met overhemden, voorheen moest je die zelf kopen bij de centrale voorzieningsdienst en dit werd met het salaris verrekend. Het vervelende van overhemden waren de vele maten mouwlengtes. Er kwamen T-shirts, trainingspakken en sportschoenen. Het tweede jaar ging ik de overhemden inpakken en opsturen, dat deed ik in de avonduren met hulp van mijn vader en Willy .

Met de blikkies van 1970 ben ik mee naar E.H.B.O.-cursus in de Lepelstraat gegaan. Als je in een auto rijdt waar brandweer op staat, moet je hulp kunnen verlenen, als je daarvoor wordt aangesproken, vond ik.

En dat kwam al snel van pas. Op de terugweg van de camping, rijdende langs de Weespertrekvaart, kwam een DAF-je op mijn busje afrijden. Door een stuurcorrectie sloeg het DAF-je enige malen over de kop. Er lagen maar liefst drie meisjes, één jongen en één vrouw in de berm. Ik liet een politiebusje, dat bij de molen van Ankeveen stond, door iemand waarschuwen en ging aan de slag; genoeg te doen. De twee rijkspolitie mensen stonden met de handen in het haar en vroegen waar te beginnen. Ik zei: "wat zou je van dat meisje dat onder een voorwiel in de sloot lag zeggen." Gelukkig kun je een DAF-je met drie man optillen en konden ze haar zo er onder uittrekken. Vervolgens een tot op het bot ontvelde hand ingepakt en hier en daar een pleister. Ik liet die twee goocherders twee ambulances bestellen en toen de vrouw proberen 'bij de les te laten blijven'. En je gelooft het of niet, toen

volgde een frontale aanrijding door kijkers. Ik kon met behulp van mijn koevoet en bijl zeven personen bevrijden. Na een verklaring in het politiebusje nooit meer wat van gehoord.

Intussen mocht ik mijn muziekinstrumenten op B in de fietsenstalling neerzetten. Ik zat daar vaak even te praten met de jongens. Op een dag zei Jan Haan tegen mij: "we gaan zowat elke dag naar de Marbon, er komt een dag dat we niet meer terug komen". Op 10 augustus 1971 was het zover. De Marbon plofte toen de jongens binnen waren. Hennie Keijsper was een slachtoffer, met wie ik een avond daarvoor nog gesproken had. Met Bertus Jansen had ik 's morgens nog koffie gedronken. Ik ging mee met de baby W om voor koolzuurhoudende drank (cola) te zorgen en naar deze rampplek te brengen. Het drinken daarvan zou de gifstoffen met het opboeren doen verdwijnen, wat mij betreft voor wat het waard was.

Wat een ongelofelijke puinhoop was het daar. Willy belde me en vroeg wat er allemaal aan de hand was. Ik zei: "pak je fiets en kom maar hier naar toe". Die avond vingen wij, samen met Joop en Janie Vlietman, de nabestaanden op in de blauwe zaal en verzorgden de koffie en thee. Zij werden daar door de commandant en c.s. ontvangen.

De uiteengereten kleding werd bij mij op het magazijn gedumpt, volume zo'n 2 m³. De acryldampen kwamen je tegemoet. Van de leiding niemand gezien, dus zelf maar naar de GGD gebeld. Hierop kwam dhr. Bank, directeur van de in oprichting zijnde milieudienst, naar mij toe. Ik vroeg hem hoe hiermee om te gaan. Hij liet een buisje met acryl zien en het was net water. Maar hij adviseerde bij het inpakken wel rubberhandschoenen te dragen van de G wagen en zonder tussenkomst van anderen naar de vuilverbranding te brengen en persoonlijk het in de oven te gooien. Ik ging zelf naar de uitvaart van Bertus Jansen in Helledoorn en zorgde voor de ceremoniële uitrusting.

Tussen de middag op W stond ik even voor de deur met Piet van Broekhoven. Er kwam een vrouw aangelopen bij de kazerne. Zij vertelde dat haar poes het dak was opgesprongen. Wij keken elkaar eens schuin aan. Piet zei: "nou, ik zal even vragen of ik even weg mag" en vroeg mij ook maar even mee te lopen naar de Nieuwe Prinsengracht. Boven op de zolder aangekomen liep een kat tegen Piet zijn broekspijp aan, waarop hij tegen de vrouw zei: "u heeft al een reservekat". Wij het dak op van de school in de Lepelkruisstraat, een klere dak (vals plat). Ik had het mandje, zo eentje van Roodkapje, aan

mijn arm; schiet die stomme kat onder het dakbeschot in de snijding van twee percelen, helaas. Bij terugkomst zei Piet tegen de vrouw de reservekat te moeten inzetten. De baby W heeft later een gat in de gevel gehakt, zodat de kat mogelijk er uit kon kruipen.

Er was een grote brand op de Javakade in naftaleen. De kazerne was leeg. Ik stond bij wachtcommandant Joop de Boer, toen de heer Kok naar beneden kwam en te kennen gaf naar de brand te willen. Er moest voor melk gezorgd worden. Het enige voertuig was nog de bus, dit kwam goed uit want er moesten ook extra perslucht flessen komen. De enige andere nog aanwezige was Jan Hoefakker. Ome Joop wees hem aan als chauffeur, hij

protesteerde. Hij was zojuist afgewezen om chauffeur te worden, nou moest hij toch rijden en dat was niet tegen dovemans oren gezegd. Als een blinde scheurde hij de Sarphatistraat in, plankgas. Ik moet er als een krijtje hebben uitgezien, de verkeersagent bij het stopbord op de hoek van de Czaar Peterstraat sprong met ware doodsverachting naar de stoep.

Dertig meter verderop was de melkboer, waar alles wat maar op melk leek werd ingeladen en naar de brand werd gebracht. Het zou moeten helpen te 'ontgiften' (volgens de experts). Het was een dolle middag.

Naast het magazijn op de gracht was nog een hok, waarin oude rotzooi van de technische dienst stond, spullen van een oude G Wagen. Ik vroeg aan Havinga om dat hok als voddelopslag te gaan gebruiken en mocht alles wat er stond opruimen. Ik deed de nodige hooivorken enz. uit, maar er stonden ook twee manden met kool-draadlampen. Die naar beneden keilen in de container was een leuk spelletje, totdat de telefoon ging en Ruud Hoogendorp vroeg om die lampen. Ik zei: "wat moet je nou met die oude shit". Zijn antwoord was: "die gebruiken we in een lint om de leidingen in de Jan (blusboot) tegen vorst te beschermen, immers ze geven meer warmte dan licht'. Nu had ik een probleem, maar dat wist "die huffer" wel. Bij collega Frans Leideritz bleken nog meer van die lampen te staan, schroefdraad in plaats van bajonet. Gevolg: het hele lint moest van nieuwe fittingen worden voorzien pffffff.

In 1972 kregen wij een vier kamerwoning in de Granaatstraat. De baby W met onder andere Willem Dombroek werd met mij mee gestuurd door ome Jaap Woestenburg om de woning te bekijken en binnen enkele dagen was alles er uit gesloopt. Maar het moest er ook weer in komen, dat regelde Dombroek ook. Willem Jelles, net in dienst, vertelde een goeie stucadoor te zijn. Willem Dombroek zei: "nou dan heb ik een mooi proefwerkje voor je", En dat was bij Willem Duffel 'even' een geschuurd plafond er in kwakken.

Ik moest zorgen dat er een kamersteiger stond, de specie en het belangrijkste, één krat bier met halve liters. Jelles begon om 10 uur en was om 4 uur klaar met de specie op 40 m². Het krat bier was leeg en ik heb hem vervolgens maar naar huis gebracht, wat kon die gozer werken. In een mum van tijd was het een paleis. Ouwel, Dijkstra, Spiekerman en vele andere nog steeds dank daarvoor.

De volgende baby kon komen. Het werd Ferry, op 9 januari 1973. Een couveusekindje, maar wel in orde. Ik reed met de dienstwagen in de Oude Hoogstraat, zie ik voor me op de hoek Kloveniersburgwal/ Nieuwe Hoogstraat een uitslaande kapbrand. Geen blusser in de auto, maar ook geen mobilfoon. Ik ren een textielzaak in en vraag om een telefoon en belde met de c.s. Men geloofde mij niet. Ik zei: "stuur nou maar wat, want hij is raak". N en H met ladders kwamen ter plaatse. Ik had de doorgang vrijgemaakt. Het was een brandje van een uur, uit en thuis. Achteraf bleek de kap met zeildoek afgedekt te zijn en die was in open vuur gevallen.

Top waren de oudejaarsavonden op W. De remise werd totaal verbouwd en de kleine remise werd in gebruik genomen. De G-wagen stond in de achterpoort. Eén van de thema's was de boerenbruiloft; een complete boerderij werd nagebouwd met dieren en een sloot. Jan Goldstein was hovenier en bracht een geweldige planten- en bloemenpracht aan. Ik hielp mee met in huis halen van alle spullen. Decors bij Luhf, Carré en RAI, tapijt en stoelen enz. De bruiloft: Dirk de Vos was de bruidegom en Piet Honingh de bruid, Jan Hemelrijk was de ambtenaar. Hij wilde een ambtsketen en dat heeft hij geweten, want hij kreeg een ketting van de kraanwagen om zijn nek. Toen zij eenmaal gehuwd waren, werd hun naam bruidspaar "Ruim-van Onderen". Wat een geweldig feest was dat.

Omdat ik A/B-ploeger was werd ik op beide ploegen uitgenodigd en geloof het of niet, mijn bloedgroep is echt AB+. Een andere aflevering van oud en nieuw was "The good old days", waarbij brandmeester Gerrit van Buuren een professionele act vuurvreten liet zien, spectaculair!

Onderbrandmeester Gerrit de Zinger ging met FLO en vroeg mij of zijn baan wat voor mij zou zijn, instructeur. Ik zei ja en we gingen naar HPZ Herkemij. Deze vroeg mij te solliciteren, maar er kwam nog een sollicitant, dit was Jaap v.d. Baan en die had betere papieren en won het terecht.

Willem Honing werd mijn assistent in het magazijn, maar die kreeg al gauw door dat de uitrukdienst leuker was. Weer naar Herkemij en voor hem gevraagd, zijn groot rijbewijs gold als vakdiploma en korte tijd later ging hij de opleiding in. De vierdaagse uitrusting stond bij mij opgeslagen en ik bracht de bedden matrassen en de keuken naar Wijchen met de T-wagen en hielp met de schoonmaak en opbouw en dat was altijd een heerlijke dag.

Volgende anekdote: de dienst had 1000 paar gympies ingekocht bij Perry v.d. Kar. Ik ging naar het BM bureau en vroeg naar een ordonnans auto, maar er was geen auto beschikbaar. Ik stond voor de deur te draaien, toen er gevraagd werd: "waar moet je naar toe"? Ik zei: "naar de St Anna Dwarsstraat". Nou dan gaan we toch met de Jan. Het was prachtig weer, waarom ook niet? Met 5 man aan boord, Wim Jonker, Joop de Pagter, Dirk van Dijk, Willem Honing en ik zelf.

Als die boot de Burgwal in vaart, blijft toch alles even stilstaan. Er werd afgemeerd voor de Trompettersteeg. Ik zei één doos op te halen en zo terug te zijn. Bij Perry nam ik een steekwagen met doos mee.

Toen ik terug liep de steeg in, waren de collega's de steeg in gewandeld en de dames werden nieuwsgierig en geïnteresseerd. Een grote blonde temeier kwam uit haar kast en tilde Wim Jonker van de grond, z'n benen zwabberden in de lucht. Zij deed een kast aan de overzijde open en gooide Wimpie naar binnen. Hij kon voor gereduceerde prijs aan de gang, maar zei thuis eten en drinken te hebben. Hierop vroeg zij een piek voor de mazzel en die werd betaald, waarop Wim acterend met kromme benen uit de kast kwam lopen. Toen we met z'n allen weer aan eind van de steeg waren, riep zij hem na: "ik heb hem afgr..... voor een piek". Een hilarische belevens.

Na de verhuizing van de staf naar de Eenhoorn, de grootste fout die de dienst kon maken met gevolg dat de kloof tussen staf en uitrukdienst groter werd, en de verhuizing van W naar de Ringdijk verflauwden de banden nog meer. Op 8 februari 1975 werd onze dochter Gitte geboren, ook een couveusekindje. Tussen alle bedrijven door ging ik in de avonduren in de Gooi en Vechtstreek naar de cursussen Brandwacht 2 en Brandwacht 1. Ik oefende wekelijks met de jongens van Driemond op locatie of op de gasfabriek en daarbij de opleiding bij OB Vos voor

persluchtdrager. Toen ook maar naar de cursus hoofdbrandwacht bij Amstellanden. Bij Amsterdam leerde ik de autoladder van Joop Vermeulen ik deed examen op de gasfabriek, met onder andere Rijk v.d. Linden en dat was gillen van het lachen tijdens de exercitie.

Ook de sociale functie was belangrijk: velen kwamen bij mij hun verhaal doen en soms kon ik ze een zetje in de goeie richting geven. Jongens die even uit de uitrukdienst moesten om te herstellen vonden bij mij onderdak en ik had dan ook een hulp in het magazijn, onder andere Ruud de Boer, waar ik een fijne tijd mee had. Ook aspirant bwt's werden bij mij gestald onder andere Jan de Koning, een moordgozer.

Een bevriende collega met echtscheidingsperikelen nam ik dikwijls mee naar huis voor een "warme prak". Op een zaterdagavond belde hij mij om afscheid te nemen, hij had van alles ingenomen en was al een eindje weg. Omdat Zaandam –Almere te ver was, besloot ik Cees te Boekhorst thuis te bellen. Zijn invloed was groter dan die van mij. Hij alarmeerde de hulpdiensten. De collega werd op het randje gered, waarvoor hij later dankbaar was. Veel later stierf hij een natuurlijke dood .

Ook een leuke kant van de baan was het contact met leveranciers, vooral de laarzenmaker. In voor komende gevallen nam ik de maat en tekende voeten af en liet ze door van Iersel maken. Dikwijls bezocht ik hem in een werkplaats van 5 x 5 meter in Brabant . Ik kreeg veel contacten met andere korpsen en bedrijfsbrandweren, zoals bijvoorbeeld IBM en Michelin en via die relaties kon ik ook nog weleens een oud voertuigje regelen voor afscheids feestjes .

Intussen bracht ik het magazijn in dat koele kantoorgebouw, waar al die mooie schilderijen en foto's van W niet meer mochten hangen, in de juiste sfeer door middel van een helmverzameling, oude blussers en een aquarium.

Dit om de sfeer van de brandweer te behouden. Als er een autospuit kwam binnen rollen voor reparatie, moesten de jongens zich ergens ophouden, want wandelen in de gangen werd niet op prijs gesteld. En dat deden ze bij mij en dat was een gezellige boel, veel gelachen.

Ik reisde in uniform per trein van Zaandam naar het werk, de intercity kwam aanrijden en die stond dik in de hens. Ik zei dat tegen de conducteur en zei dat hij de brandweer moest bellen. Hij zei: "je bent er toch al, hier heb je twee 6 kg apparaten.'. Ik kroop onder de trein, een ouderwetse Duits rijtuig. Ik had alles rondom het wiel geblust, ik zelf was spierwit, koelde het wiel met een natblusser shot voor shot voorzichtig af. De conducteur gooide de rem los en kon vervolgens conform dienstregeling vertrekken. Voordeel was, ik had een magazijn vol schone kleren.

Nog een tragedie:

Ik kwam 's morgens binnenlopen, lag de hele hal vol met een enorme bende. Ik ging vragen wat dat was; het bleek de volledige inventaris van ASN. Ik schrok toch behoorlijk. Autospuit N was geslipt en te water geraakt nabij het centraal station en daarbij was brandmeester Loek Molenbroek om het leven gekomen.

Toen nog maar een cursus gedaan en wel die van technisch hulpverlener. Deze cursus werd voor het eerst gegeven in de Gooi- en Vechtstreek. De deelnemers waren bevelvoerders uit andere regio's, die vervolgens die cursus in eigen regio gaven. Een leuke cursus snijden, knippen, stutten, lifftornen enz. De meeste van hen zakten op het examen, maar ik slaagde met enige trots.

Willy had last van het lege nest syndroom en kwam 's morgens om 10 uur af en toe even om koffie te zetten en dan liet ik haar een bak met bonnen uitzoeken. Ze zat achter het bureau toen Rob Buurman binnenkwam, geheimzinnig vroeg hij mij: "wie is dat?" Ik zei: "ssst accountantscontrole." Rob moest een paar laarzen hebben, dus ik was met hem achter de balie. Willy was klaar met de bonnen en kwam met de bak bonnen achter de balie om de bak daaronder te schuiven. Ze bukte daarbij voorover en ik kon het niet laten, ik kneep haar in de kont. Rob keek mij glazig aan zei: 'wat flik jij nou?' Waarop ik zei: "dat doe ik met al die meiden van kantoor." Het liefst was hij door de vloer gezakt, daarna hebben wij verschrikkelijk gelachen.

In 1980 solliciteerde ik bij de brandweer in Zaandam als foerier/adembescherming/A wagen, maar ik viel weer af. Inmiddels hadden wij een oud huis gekocht in Zaandam. Ko van de Doel ging mee om de bouwkundige staat te beoordelen en die vond dat goed genoeg. Hij nam meteen de taak van uitvoerder op zich en weer werd alles uit de kast getrokken. Kozijnen, dak er af, nieuw riool, betonvloeren in de kelder, te veel om op te noemen. Maar we hebben hier samen fijne jaren door gebracht en ik woon er nog steeds. al 39 jaar.

Eind tachtiger jaren werd de afd. BPC opgericht. Ik reageerde op de circulaire met een sollicitatie. Ik kreeg een uitnodiging voor de voorlichtingsmiddag, waarin werd uiteen gezet wat de functie inhield en wat de salariëring was. Ik vroeg aan Herkemij of hij wist dat ik er tussen zat en zei ik heb jou er zelf tussen gestopt. Met nog 25 kandidaten voor 5 plaatsen, maar er bleek weinig interesse. Voor mij zou het een verbetering van f 800,00 per maand inhouden. Salarisgroep 8 + onregelmatigheidstoeslag. Maar nog eens iets anders gaan doen was ook aantrekkelijk.

Ik zat bij de laatste vijf en ik rekende mijzelf rijk. Toen werden ineens de spelregels veranderd, om de salariëring zo te wijzigen dat een brandwacht ook kon mee doen. Dat had te maken met verschil in hoogte tussen de salarisgroepen. We moesten opnieuw solliciteren. Toen werd ineens aangewend dat ik na vijf jaar niet terug kon naar mijn eigen werkplek! Kortom er was vals spel gespeeld. Die avond kreeg ik vermeende hart problemen, maar het bleek hyperventilatie.

Het opstarten van die BPC was opgelegd van uit het stadhuis, er stond druk op en Herkemij dacht beter één vogel in de hand..... maar dat er stille krachten waren staat voor mij vast. We verhuisden naar de Weesperzijde, wat mij betreft een klassiek gebouw, geheel naar mijn smaak en ik had het er naar mijn zin. Inmiddels weer een nieuwe commandant: M.de Vries. Ik kon het goed met hem vinden en een enkele keer reed ik hem, als zijn chauffeur zijnde. In 1992 werd ik verzocht bij de commandant te komen, daar zat ook mijn baas Wil Mathijsen. Ze hadden een heuglijke mededeling, ik kreeg met directe ingang een persoonlijke toelage zijnde het verschil tussen de salarisgroepen 7 en 8. Dat was een hoop geld. Thuis ging de kat van de stoel. Eén en ander op persoonlijke verdiensten en voor mijn gevoel was het ook om dat ze wat goed te maken hadden. Bevorderen kon niet, dus dan maar op deze manier. Een nadeel is dat dat maar voor vijf jaar kon en dan opnieuw moest worden aangevraagd, maar die intentie was er wel. En dat zou me later nog opbreken.

In september 1989 waren mijn ouders 50 jaar getrouwd, zij woonden op de Jozef Israëlkade in Amsterdam. In het geheim zette ik koffieketels, kop en schotels, dozen met gebak en klapstoelen bij de schoenmaker. Op de hoek voor de deur was een mooie steiger, met een muurtje er om heen. Het was net een bühne. Ik kreeg bij

de commandant voor elkaar om de Jan van der Heyde (blusboot) te gebruiken. Met medewerking van de bemanning plaatste ik de accordeonvereniging op de boot. We voeren al spelend de kade in en meerden af aan de steiger. Met behulp van de schijnwerpers hadden we alles voor elkaar, het werd een volksfeest van jewelste. Een fantastische avond en dat dankzij de brandweer.

En toen trad er weer een nieuwe commandant aan, die wat mij betreft beter had kunnen blijven. Vervolgens viel er een vliegtuig neer in de Bijlmer en dat tartte elke verbeelding. Ik melde mij bij de alarm centrale als beschikbaar. Ik kon bij de ordonnanswagen, die op de Weesperzijde achter slot stond. Ik werd gevraagd om naar N te komen. Daar aangekomen liep ik tegen Cees te Boekhorst aan en die vroeg mij om hem bij te staan en hem te rijden. Ik bracht die nacht in de Bijlmer door en was behoorlijk onder de indruk van het één en ander. Die week reed ik hem naar al zijn afspraken, onder andere naar Schiphol. Ik zorgde voor grote aantallen handschoenen en de bemanning van A moest in het nieuw gestoken worden, in verband met de plechtig heden. Het leven van een foerier was nog niet zo saai als dat het lijkt.

Amper 4 weken later was er een ernstig treinongeluk bij Hoofddorp. Cees moest er naar toe als regiocommandant. Ook de autospuut T en de HV container moesten er heen. Cees vroeg mij weer mee te gaan. Brandmeester Rob Nak en Cees namen het afgrijselijke werk op zich de dodelijke slachtoffers te bergen. Daartoe moest de trein gelift worden met behulp van de kussens. Ik kon daar gelukkig bij assisteren. Even later vroeg Cees mij of ik op 4wheel drive kon rijden; er werd er één door de Kawasaki dealer aangeboden. Dit om de loodzware vizels naar de kop van de trein te brengen, samen met Simon Prinsen. Hoe naar ook de reden, we hadden plezier aan hoe dat ding door een enorme laag prut toch op de spoordijk wist te komen. Zo kon ook het slachtoffer, dat onder de trein in het grind zat geperst, geborgen worden.

In opdracht van Bob Bakker gingen we 23 januari 1994 naar Simpelveld, met de bedoeling te bekijken of er nog schilderwerk nodig was. Het was Willy's verjaardag en die avond hebben we gevierd met een borreltje en..... De volgende morgen werd ik wakker en dacht dat er een olifant op m'n borst stond. Het was me al gauw duidelijk dat er iets behoorlijk mis was, dat kon alleen maar een hartinfarct zijn. Daar zit je in een huisje, in een leeg park, midden in de winter. Goeie raad is duur, ik stelde voor om toch maar naar de ingang te lopen in de hoop daar iemand aan te treffen. We liepen het huisje uit en meteen bij het volgende huis stond een motorfiets voor de deur. Ik zei: "die moet je wekken." Een jongeman deed open en zag al snel dat het mis was. Hij had een zogenaamde Greenpoint telefoon, waarmee je bij een zendmast kon bellen. Toen ging het snel. In zeer korte tijd was er een

ambulance en werd ik afgevoerd naar Heerlen. Na wat pogingen besloot men mij door te brengen naar Maastricht. Daar werd ik direct gedotterd, het bleek 100% afsluiting van de rechter kransslagader. Ik liet Willy naar de alarmcentrale bellen. Nog diezelfde middag stonden Bob en Marjolijn Bakker naast mijn bed. Bob schakelde het BOT-team in en Simon Prinsen en Bert Lucas kwamen en vingden Willy op. Zij brachten het huisje weer aan kant en brachten mijn auto naar Amsterdam. Na twee dagen werd ik met de ambulance naar Zaandam gebracht en enkele dagen later was ik weer thuis.

Drie weken hiervoor waren we weer verhuisd, van de Weesperzijde naar de Kabelweg. Er werd gereorganiseerd, alles dat magazijn was, werd bij elkaar geflikkerd en de zelfstandigheid van handelen werd ongedaan gemaakt. Er werden nieuwe bazen aangesteld, die mij helemaal niet zinden. Ik denk dat dat ook een rol, m.b.t. mijn ongenoegen, heeft gespeeld.

De functie werd ondermijnd, en er zijn meer slachtoffers gevallen, ook Frans Leideritz stevende op afkeuring af. Toen ik mij bij Tinus Melessen meldde om rustig aan weer aan het werk te gaan, zei hij: "ja maar niet meer op je oude plek." Hij zag de bui al hangen en zei: "ga maar naar de Weesperzijde, eens kijken wat ze daar voor jou kunnen betekenen." In de gang kwam ik Rob Haarms tegen en die vertelde dat hij mentor basisopleiding werd. Volgens hem zou dat ook wat voor mij zijn. Ik zei: "lijkt me leuk." Hij vertelde me even te wachten en hij ging naar Cees te Boekhorst. Er volgde overleg met Melessen en dat werd een co-mentorschap met Rob, die op dat moment liep te sukkelen met zijn knieën.

Het blikkie 94-2 was al gestart. Ik werd uitgedost als hwt-f, met alle egards, kreeg met een sneltreinvaart van Rob de opleiding tot chauffeur pompbediener en ook de dompelpomp kwam er bij. Ik voelde me als een vis in het water. De samenwerking met de instructeurs verliep buitengewoon. Ik werd als volwaardig lid van het team behandeld. Ook de instructeurs uit de uitrukdienst accepteerden mij volkomen, in het eerste blikkie met Jan Leemhuis. We hebben samen een fijne tijd gehad. Gert-Jan Winter zou bij het volgende blikkie de mentor worden, maar die werd als brandmeester bij de afdeling opleidingen aangenomen, dus werd ik gevraagd ook dat volgende blikkie 94-3 voor mijn rekening te nemen.

Niks liever dan dat, want het liep leuk tussen Gert-Jan en mij. Willem Ballijns kwam er uit de uitrukdienst bij. Ik was bij alle lessen en nu ik wist hoe het in zijn werk ging, kon ik de jongens ook leuk sturen. Er kwam een nieuw hoofd opleidingen, Karin van Duinen. Zij vroeg me voor de volgende opleiding 95-1. Gretig zei ik ja en uit de uitrukdienst kwam Maarten Hodde erbij, het liep als een trein.

Inmiddels wist ik hoe het er aan toe ging op de examens en wat er te wachten stond en kon de jongens daar naar laten handelen. Ook werd ik ingezet om bedrijfjes, die kwamen voor les, de praktijk te laten zien. Bijvoorbeeld door de kamertjes, pannetje met vet, het hotel, en de oliebakken te blussen. Opnieuw werd ik gevraagd voor 95-2, deze keer met Ruud Tanis en ook dat ging prima.

Toen kwam de kink in de kabel, men wilde mij er toch weg hebben. Dat had te maken met een formatieplaats, die er niet was. Meerderen hebben zich bij de commandant ingezet om mij bij opleidingen te behouden, vooral Joop Feij heeft zijn best gedaan. Toch moest ik wat anders gaan doen. Men wilde mij op de AB werkplaats zien te krijgen, maar daar had ik geen trek in. Het werd de drukkerij bij Bertus van.Borssun Waalkes. Alleen al daarom was het leuk, want Bertus was een toffe collega met veel humor en dat maakte dat suffe werk toch nog leuk. In het verleden heb ik meerdere collega's in de dagdienst op een burgerplaats zien komen. Ook zag ik brand-

meesters uit de dagdienst onder andere preventie naar de uitrukdienst toe stromen, in verband met het FLO-schap. Volgens mij zonder daar opleiding voor te hebben genoten, om op de bok als bevelvoerder plaats te nemen.

Weer hing er een ramp boven ons hoofd; de Motorkade, waar drie van ons omkwamen. Bert Wöorst was zijn eerste twee maanden bij personeelszaken te werk gesteld en hem ontmoette ik dagelijks in de kantine. 'Die lange' Rob Maaskant maakte ik altijd lol mee, vanwege z'n lengte en zeer grote schoenmaat 47. Ik zette roeispanen of een zeiltje in zijn gympen. Joan Sonnenveld zat in het laatste blikkie, dat ik heb gekleed. Ik heb helaas niet de kans gehad om hem te leren kennen.

Tot m'n verbazing werd ik gevraagd door de directiesecretaris Theo de Groot of ik mee wilde doen aan het project Melkert banen. Naar mijn mening bedoeld om goeie sier te maken naar het stadhuis. De burgemeester kwam het startsein geven. De jongelui gingen op de fiets onder leiding van Freek en Bas naar Vlaardingen. Daar zaten ze in een jeugdhonk voor een dag of vier, waar ze op meerdere vlakken op de proef werden gesteld, teneinde een beoordeling te kunnen maken. Eenmaal aangesteld als "hulpbrandwacht" werden zij op diverse werkplekken aan het werk gezet. Ik hield 's morgens appél en ging met ze naar de diverse sportlocaties. Ik reed de oude duikwagen als bus en stuurde het zaakje aan. Op de lege uren was ik in de drukkerij. Er werd besloten deze jongelui naar brandwacht te laten doorstromen. Begin '97 startte de opleiding, waar ik als vanouds weer mentor kon zijn. In eerste instantie het landelijke aflegsysteem, kennelijk was ik nu wel goed genoeg om deze groep te begeleiden.

Bij aanvang van deel 2 van de opleiding, het zogenaamde Amsterdamse gedeelte (korps specifiek), kreeg ik weer hartproblemen en werd opnieuw gedotterd. Er werden stents geplaatst, maanden liep ik met pijn op de borst. Ik bouwde angst op en ging een halfjaar de deur niet uit. Het heeft maanden geduurd voordat duidelijk werd dat ik een slokdarm ontsteking had.

Van alle blikkies maakte ik een uitgebreid videoverslag, na de opleiding kregen ze die in VHS van me mee; gelukkig hebben we de beelden nog. Gelukkig hadden mobiele telefoontjes hun entree gemaakt en dat gaf een gevoel van veiligheid. Ik ging naar een psychiater, maar bleef in de ziektewet met als gevolg afkeuring per 1 januari 2000. Mijn eigen karakter is er debet aan dat ik destijds niet voor mijzelf ben opgekomen. Ik ben in dat verhaal achteraf bekeken gebruikt, zeg maar misbruikt, maar ik was blij dat ik onder de pannen was. Pas nu wordt het mij duidelijk dat er ook bij de brandweer stille krachten waren die mij niet welgevallig waren.

Maar het ergste vond plaats begin 1996. Toen kwam er een brief van het commando (Ernst) en zijn gluiperige pers. chef de Jong, waarin mijn toelage werd ingetrokken. Ik heb dit aan gevochten met behulp van de vakbond en later met behulp van mijn rechtsbijstandsverzekering. Omdat de hele zaak met betrekking tot mijn toelage mij nog steeds niet lekker zat, en als je dan in de UWV-uitkering terecht komt ga je flink achteruit, ben ik met het hele gedoe naar de gemeentelijke ombudsman Nora Salomons gegaan. Zij heeft het één en ander in werking gezet en vond de gang van zaken schandalig. Uiteindelijk is het commando, toen inmiddels te Boekhorst, op de vingers getikt. Op basis van onbehoorlijk bestuur werd het met terugwerkende kracht terug gedraaid en uit gekeerd. Het nadeel was dat, nadat je in de afkeuring zit, dit niet meer in het pensioen kon worden opgenomen.

Er werd een eenmalige afkoopsom betaald en dat vond de belasting waarschijnlijk nog leuker dan ik; je levert de helft in. Maar het was een behoorlijke genoegdoening.

Het afscheid waar ik niet meer op had gerekend, kwam op 12 mei 2000, en was té gek voor woorden. Ik werd afgehaald door een autospuit en twee busjes, met daarin jongens van m'n blikkies. De 'kerkdienst op JJ', de koffie op N, een optreden met Stef Samsu (als Dorus) en Ben Visser op de bühne van Carré, een ritje langs de hoeren, lunch op H, en een super tochtje met de Jan en tot slot de receptie. Velen hebben hier aan meegewerkt, maar zonder iemand te kort te doen noem ik toch Adri Goedkoop en Rob Haarms. Het was geweldig!

Het leven na de brandweer.

Mijn schoonzoon is nierpatiënt en ik wist eind 1999 een invalidewoning schuin aan de overkant met behulp van de Nierpatiënten Vereniging te regelen, zodat wij zo nodig konden mantelzorgen. Vanaf 2001 moest hij zelf dialyseren middels buikspoeling. Eerst vier zakken en later zelfs vijf zakken per dag en dat is een heel gedoe. In 2001 werd bij Gitte en Remi ook onze eerste en enige kleinkind geboren, na een succesvolle ICSI (IVF) behandeling. Haar naam is Luna.

In 2003 kreeg Remi zijn eerste donornier van een overleden donor. Als gevolg van een stootkuur prednison bij deze nier, gingen zijn beide heupen kapot en kreeg hij kunstheupen (de nier heeft het helaas nooit gedaan). Op een gegeven moment is zijn kunstheup onder de douche er uit geschoten. Mijn dochter belde of ik kon komen helpen en heb ik die 85 kg naar zijn bed weten te krijgen. Toen de ambulance kwam, vroegen de ambulancebroeders zich af hoe ze hem op een brancard moesten krijgen. Ik zei: "wat zou je zeggen van een schepbrancard? Hij trekt zich op aan mijn nek en jullie steken dat ding eronder." Goed idee meneer, dit gebeurde tot twee keer toe.

De eerste jaren lukte het nog om twee keer per jaar naar Spanje te gaan, waar we op het natuuristenstrand een leuke vriendenkring kregen; de 'grijze golf'. Dianet, het bedrijf dat de dialysezorg regelde, stuurde 300 kilo aan spoelzakken voor Remi naar het appartement. Hij zat op het strand met zijn zak met spoelvloeistof aan de parasol rustig te spoelen.

In 2004 ging Gitte een nier doneren voor Remi. Dit gebeurde in een cross-over-procedure; twee koppels worden dan gematched, waarvan de partners niet rechtstreeks aan hun man of vrouw kunnen geven. Jammer, maar weer lukte het niet.

Amper zes maanden later kreeg ze last van haar borst. De dokter stuurde haar door naar de mamapoli in het ziekenhuis in Zaandam. Daar werd een mammografie gemaakt en echo-onderzoek gedaan. Ook werden bipten genomen, zonder radiologie/"op gevoel". De uitslag was dat er niks aan de hand was, goedaardige knobbel. Ondertussen bleef de bult maar groeien en ging zij tussendoor nog enkele keren naar de chirurg terug, maar werd steeds weggestuurd. Enkele maanden later, wij zaten net twee dagen in Spanje, belde Gitte met de mededeling dat het toch (uitgezaaide) borstkanker bleek, nadat zij een bult op haar sleutelbeen had gevoeld. De dag erna kwam zij op de SEH, omdat ze de bult elke dag voelde groeien, er werden gelijk bipten genomen. De dag er na zijn wij direct naar Nederland teruggevlogen.

Korte tijd daarna werd zij geopereerd er werden buiten de tumor 31 klieren uit haar oksel en hals gehaald, met later als gevolg een oedeem arm. Uiteindelijk van het streekziekenhuis naar het Antoni van Leeuwenhoek. Het hele circus; bestraling en chemo en slechts zo'n 20% overlevingskans. En als ze aan tafel zat aan de overkant met haar kale kop onder de lamp, toen brak ons hart. Zij besloot beide borsten te laten amputeren (in verband met erfelijke verdenking) en corrigeren van uit de buik. Dat verlaagde de kans op een nieuwe borsttumor 5%. Ze was toen 30 jaar en is inmiddels 46 jaar.

Maar het was nog niet genoeg. Een halfjaar na dit gebeuren kreeg mijn Willy longkanker. Bestraling, chemo en operatie vielen haar ten deel. Ze werd ernstig ziek. Na de lobectomie bleek op de long een fistel te groeien. Haar chirurg Rick Paul besloot om met spierweefsel van de borst de fistel te sluiten, maar de volgende tegenvaller was dat de pseudomonas bacterie er in kwam. Een groot gat op de borst, één in de oksel en één onder ribben, om de bacterie en vuil er uit te krijgen Ik verzorgde zelf de wonden, die dagelijks gespoeld moesten worden en geflost met 5 meter verband en dan weer afplakken. Dicht groeien duurde ongeveer drie jaar. Om de fistel toch sluiten, werden vijf ribben weggehaald; het lichaam zakt dan in en sluit de fistel.

In 2012 ontkwam ik zelf ook niet aan een operatie. Ik kreeg 3 bypasses. In maart 2016 werd Willy doodziek. Ze werd opgenomen; het bleek de Mexicaanse griep te zijn. Ze lag 16 weken in het ziekenhuis, waar van 9 weken op de intensive care geïntubeerd en vast gebonden en dat is afgrijselijk. Na thuiskomst was zij een wrak, bed in de kamer, po-stoel en rollator. Met de kennis van nu was het verloop hiervan ongeveer identiek aan corona. Begin november 2016 kwam ze zoveel zuurstof te kort, dat ze weer het ziekenhuis in ging. De dokter zei dat ze niets meer voor haar konden betekenen. Ik zei tegen haar dat ze aan het doodgaan was en of ze daar hulp bij wilde, ze knikte ja en mijn hart brak. Medicijnen werden gestopt en langzaam werd morfine toegediend en overleed ze op 9 november 2016.

Op de crematie was een groot aantal collega's aanwezig, wat voor mij een grote steun was, want dat verdiende zij. En nu alweer vier jaar alleen. Ik vind het een ramp ik weet er ook niet veel van te maken, na 51 jaar huwelijk. Ik heb niet het karakter om er op uit te gaan en hou me bezig met tuinieren, mijn twee dwerggeiten, volière met tropische vogels en één met parkieten en een aquarium.

En nog altijd ben ik als curator (samen met mijn dochter) verantwoordelijk voor mijn gehandicapte zus, wat ook een behoorlijke last is op mijn schouders.

Terwijl ik de laatste regels schrijf, heb ik vandaag te horen gekregen dat ik prostaatkanker heb. Ben benieuwd hoe dit gaat verlopen. Meer kan er niet tegen zitten. Op woensdag 17 februari 2021 krijg ik een pet-ct scan om te kijken hoe of wat. Woensdag 24 februari hoor ik dan wat me te wachten staat. Kortom de pensioen jaren waren niet datgene wat ik mij er van had voorgesteld jammer.

Willem 'Duffel' Grünewald, stamboeknummer 2568

Zaandam, 11 februari 2021

